

»Zdaj se bom vsaj malo pogovorila. Francè, tebe še slišim, drugih nič več; pa lajajo vame. Pa jih ne razumem.«

On ji je rahlo položil levico ob pas in jo vzdignil čez prag v hišo in jo peljal v izbo mimo stare, zveste, neomožene dekle, ki je ob ognjišču stala in si s predpasnikom brisala oči, ki so ji vrele v solzah ginjenja in veselja. Francè je potisnil staro ženico, svojo krstno botro, za belo orehovo mizo, vzel nahrbtnik raz se, ga razvezal, vzel kozarček iz njega in ga nalil in prinesel starki na ustnice. Pila je, oči so se ji orosile. On pa je začel izlagati na mizo pred njo vse, kar jo je moglo še veseliti, kavo, salame, rum in konjak in vino, strašno drago vino, kakor je verjela, gosto vino, sladko in črno ko kri.

Nato je začela govoriti ginjena in srečna na glas:

»Francè, moj galjotski fant. Nisem te nosila pod srcem svojim in hudo si mi naredil, ko nisi hotel peti nove maše in prav jezna sem bila, ga-

ljot. V božjem imenu, naj bo za verne dušice. Nič se ne boj! Nisem več jezna. Vidim, da imaš srce. Zato pa sem hotela in sem rekla in so zapisali, da boš imel vsaj kot do smrti pri hiši.«

»Bog Vam plačaj, mati!« je zavpil. Bil je tudi sam ginjen. Ona pa je velela:

»Zdaj pa poklekni, Francè. Blagoslovila te bom. Ne vem, kdaj prideš nazaj. Mene morda ne bo več na svetu.«

Zdrknil je na kolena. Nič prisiljenega ni bilo v njegovi kretnji, nobene neresne misli, dasi ga je blagoslavljal že v petič.

Tako je govorila:

»Francè! Priden bodi in Boga se boj in duhovnika spoštuj, ker je božji hlapec. Kadar se boš ženil, ne glej na denar. Prav brez nič pa tudi ne jemlji nobene. Po svojem stanu jo izberi in rada se imejta in otroke imej rad, kakor sem jaz tebe rada imela, čeravno nisi bil moj.«

»Bom, mati,« je zavpil Francè in vstal...«

(Dalje.)

Noč.

Oči so se nagledale luči
in trudno sem jih zaprl
polagoma, tihoma,
vzdihoma.

Noč, noč. Bele roké
so greble in greble in našle srce
in rdeče ustne so dahnile vanj
življenje sanj.

Oči so se nagledale noči
in trudno sem jih odprl
polagoma, tihoma,
vzdihoma.

Prapismo.

Odrobljen kamen, na njem črke:
Sem zdrav in bodi tudi ti...

Roka, ki je dleto vodila,
je tisočletja že v Egiptu prah,
a črke, skoro zabrisane,
so meni pisane
in mi budijo strah.

Sem zdrav in bodi tudi ti! —
Bom, saj kmalu dom dobim v zemlji.

Mesto.

Deveta ura. V dvorišče obrnjene hiše.
Balkoni so pozorišče:
zdrave dekle tepejo tepihe.
Krepko pada vdarec za vdarcem
in odmeva v zrak življenje
osamljenih misli.

Stopim k oknu in se srečam s starcem;
zdrzne se in skrije za težke zastore:
sram ga je pesmi človeške.

Joža Lovrenčič.